

DE DOOD VAN ROMANTIEK

*Voor iedere auteur die ooit van ons verlangd heeft om in ze-leefden-
nog-lang-en-gelukkig te geloven.*

Een begraven verhaal

In de linkerhoek van Days Gone Uitvaartcentrum, onder een losse vloerplank, lag een metalen kistje met daarin een grote stapel oude dagboeken. Wie ze vond, zag deze schrijfsels waarschijnlijk aan voor de seksuele frustraties van een of andere tiener die haar liefde voor Lestat de Lioncourt of die ene gozer uit de *X-files* aan het papier had toevertrouwd.

En het waren, mits je niet bang was voor geesten en vampiers en bloedbeloften en leren broeken en ware liefde, nog behoorlijk goede verhalen ook.

Je zou je nu kunnen afvragen waarom iemand haar dagboeken vol vunzige fanfictie onder die ene vloerplank in dat eeuwenoude uitvaartcentrum had verstopt, maar pieker alsjeblieft niet te lang over de gedachtewereld van een tiener. Je komt toch niet erg ver.

Ik had ze daar verstopt, omdat, nou ja, omdat ik dat gewoon had gedaan, oké? Omdat ik, toen ik naar de universiteit vertrok, dat deel van mijn leven het liefst wilde begraven – die donkere, bizarre Addams Family-kant – en wat was nou een betere plek dan een uitvaartcentrum?

En het was me nog bijna gelukt ook.

1. De ghostwriter

Elk goed verhaal kent een aantal geheimen.

Althans, dat is wat mij altijd verteld is. Soms zijn het geheimen over de liefde, over families, over moorden; sommige geheimen zijn zo onbelangrijk dat ze nauwelijks als geheimen aanvoelen, maar toch overweldigend kunnen blijken voor degene die ze moet bewaren. Iedereen heeft wel een geheim. En elk geheim heeft een verhaal.

En in mijn hoofd heeft elk verhaal een goede afloop.

Als ik de hoofdpersoon was geweest in een verhaal, zou ik je vertellen dat ik drie geheimen had.

Eén, ik had mijn haar al vier dagen niet gewassen.

Twee, mijn familie bezat een uitvaartcentrum.

En drie, ik was de ghostwriter van de megabestseller- en onvolprezen romanauteur Ann Nichols.

En ik was *bijzonder* laat voor mijn afspraak.

‘Hou die deur open!’ schreeuwde ik, terwijl ik de beveiligingsmedewerkers achter de receptie voorbij holde en in de richting van de lift sprintte.

‘Mevrouw!’ schreeuwde de verwarde beveiligingsmedewerker me achterna. ‘U moet uzelf eerst aanmelden! U kunt niet zomaar...’

‘Florence Day! Falcon House Publishers! Bel maar met Erin, zij kan het bevestigen!’ riep ik over mijn schouder, waarna ik met cactus en al de lift in glipte.

Toen de deuren dichtgingen, wierp een grijzende man in een duur kostuum een vlugge blik op de plant in kwestie.

‘Een cadeautje voor mijn nieuwe redacteur,’ vertelde ik hem,

aangezien ik niet iemand was die altijd en overal vetplantjes met zich meesjouwde. ‘God weet dat het niet voor mijzelf is. Ik vermoord echt alles wat ik aanraak, inclusief al zeker drie cactussen – cacti?’

De man kuchte even in zijn hand en wendde zich van mij af. De vrouw aan de andere kant van mij zei troostend: ‘Wat lief van je, kind.’

Wat betekende dat het een verschrikkelijk cadeau was. Ik bedoel, dat had ik zelf ook al wel bedacht, maar ik had weer eens veel te lang op de B-trein staan wachten, met een kleine paniekaanval in opkomst omdat ik mijn broertje aan de telefoon had, toen een klein, oud vrouwtje met krulspelden in het haar mij voorbij sjokte en voor nog geen dollar per stuk cacti bleek te verkopen en ik kocht altijd dingen wanneer ik nerveus was. Vooral boeken, maar ik geloof dat ik sinds vandaag dus ook kamerplanten aan mijn lijstje kan toevoegen.

De man in pak stapte op de twintigste verdieping uit en de vrouw die de liftdeur voor mij had opengehouden verliet mij op de zevenentwintigste. Voordat de deuren zich weer sloten, nam ik nog gauw een kijkje in hun wereld: het smetteloos witte tapijt, de gepolijste houten vloeren en de vitrines waarin boeken lagen te verstoffen. Er waren behoorlijk wat uitgevers in dit gebouw gehuisvest, voor zowel online als print. Er bevond zich zelfs een krantenredactie op een van de verdiepingen. Ik kon dus zomaar in de lift hebben gestaan met de redacteur van *Nora Roberts*.

Wanneer ik op kantoor kwam, was ik me altijd hyperbewust van hoe de mensen mij bekeken: mijn piepende ballerina’s en die verdomde paardrijbroek en mijn veel te grote geruite jas. Het kon niet anders of ze kwamen al heel gauw tot de conclusie dat ik *echt* niet lang genoeg was om dit paard te bestijgen.

Wat... nou ja. Ik was dan ook hooguit één meter zestig lang en alle kleding die ik droeg had ik gekocht omdat het lekker zat en niet zozeer omdat het stijlvol was. Rose, mijn huisgenootje, zei altijd

grappend dat ik een tachtigjarig vrouwtje in een achtentwintigjarig lichaam was.

En soms voelde ik me ook zo.

Niets ademde meer Netflix and chill dan een orthopedisch kussen en een wijnglas vol drinkyoghurt.

Toen de deuren op de zevenendertigste verdieping opnieuw opengingen, was ik helemaal alleen in de lift overgebleven. Ik greep mijn cactus beet alsof hij een reddingsboei was op een onstuimige zee. De kantoren van Falcon House Publishers waren brandschoon en blinkend wit. Aan beide zijden van de ingang stonden twee fluorescerende boekenkasten, met daarin alle bestsellers en literaire meesterwerken die ze gedurende hun vijfenzeventigjarig bestaan hadden uitgegeven.

Ten minste de helft van de linkermuur was bedekt met boeken van Ann Nichols: *The sea dweller's daughter*, *The forest of dreams*, *The forever house*. Stuk voor stuk boeken waarbij mijn moeder had zitten zwijmelen toen ik als tiener vnzige fanfictie over Lestat de Lioncourt zat te schrijven. Ernaast stonden Anns nieuwste boeken: *The probability of love*, *A rake's guide to getting the girl* (op die titel was ik het trotst) en *The kiss at the midnight matinee*. Het glas reflecteerde mijn gezicht in de boekomslagen: een bleke, aan slaapgebrek lijdende jonge vrouw met vettig blond haar, opgestoken in een rommelige knot, en donkere kringen onder haar bruine ogen. Met mijn kleurrijke sjaal en een oversized beige sweater zag ik eruit alsof ik de gastspreker was op de Garen-van-de-maandclub, in plaats van op bezoek bij een van de meest vooraanstaande uitgeverijen ter wereld.

Technisch gezien was *ik* hier vandaag niet eens op bezoek. Nee, Ann Nichols was op bezoek. Ik was alleen maar haar onderdanige assistentje, althans, dat was wat veel mensen dachten.

En ik was op weg naar een meeting.

Ik stond ietwat ongemakkelijk in de lobby, met de cactus tegen mijn borst gedrukt, toen de donkerharige receptioniste, Erin, haar

vinger opstak en haar telefoontje beëindigde. Iets over een salade voor de lunch. Toen ze eindelijk had opgehangen, keek ze op van haar scherm en herkende me meteen. ‘Florence!’ begroette ze me met een brede glimlach. ‘Fijn dat je weer op de been bent! Hoe is het met Rose? Dat feestje van gisteravond was echt *heftig*.’

Ik probeerde niet met mijn ogen te knipperen toen ik terugdacht aan hoe Rose en ik om drie uur ’s nachts ons appartement binnengestrompeld waren. ‘Ja, dat was me wat.’

‘Leeft ze nog?’

‘Rose heeft weleens erger meegemaakt.’

Erin schoot in de lach. Toen keek ze de lobby rond, alsof ze op zoek was naar iemand anders. ‘Het is mevrouw Nichols niet gelukt om vandaag zelf te komen?’

‘O, nee, ze zit nog altijd in Maine aan haar... Maine-dingen te werken.’

Erin schudde haar hoofd. ‘Ik vraag me af hoe dat moet zijn, weet je wel. Om de Ann Nichols’ en Stephen Kings van deze wereld te zijn.’

‘Vast heel erg leuk,’ zei ik. Ann Nichols had haar kleine eilandje in Maine al... vijf jaar niet meer verlaten? In elk geval al niet meer sinds ik haar ghostwriter was.

Ik plukte wat aan de veelkleurige sjaal die ik om mijn hals en nek had gewikkeld. Hoewel het nu officieel geen winter meer was, gaf New York altijd één koude trap na voordat het voorjaar begon en volgens mij was dat vandaag begonnen, aangezien ik behoorlijk stond te zweten in mijn jas.

‘Er komt een dag,’ ging Erin verder, ‘en dan ga jij mij vertellen hoe je het toch in vredesnaam heb klaargespeeld om de assistent van *de* Ann Nichols te worden.’

Ik schoot in de lach. ‘Dat heb ik je al verteld, een vacature op Craigslist.’

‘Ik geloof er niets van.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘C’est la vie.’

Erin was een paar jaar jonger dan ik. Haar uitgeverscertificaat van Columbia University pronkte op haar bureau. Rose had haar ooit op een datingapp leren kennen en ze hadden een tijdje iets met elkaar gehad, maar voor zover ik wist waren ze nu alleen nog maar vrienden.

De telefoon op haar bureau begon weer te rinkelen. ‘Hoe dan ook,’ zei Erin gauw, ‘je mag alvast wel die kant op, hoor. Je weet de weg toch nog wel?’

‘Absoluut.’

‘Perf. Succes!’ riep ze me gauw nog na, waarna ze met haar beste klantenservicestem de telefoon opnam. ‘Goedemorgen! U spreekt met Falcon House Publishers, met Erin...’

En ik was weer overgelaten aan mijn eigen hulpmiddelen.

Ik wist de weg. De vorige redacteur had ik zo vaak bezocht dat ik nu geblinddoekt door de gangen zou kunnen lopen. Tabitha Margraves was onlangs met pensioen gegaan, op absoluut het *slechtste* moment ooit. Met elke stap die ik in de richting van het kantoor zette, hield ik die arme cactus nog iets steviger beet.

Tabitha wist dat ik Anns ghostwriter was. Zij en Anns agente waren de enigen die dat wisten – nou ja, en Rose, maar Rose telde niet mee. Had Tabitha dit geheim ook met mijn nieuwe redacteur gedeeld? Ik hoopte het maar. Anders zou dit een wel heel ongemakkelijke eerste ontmoeting worden.

De gangen waren bekleed met matglazen wanden, die bedoeld waren om enige privacy te creëren, maar daar bijzonder slecht in voorzagen. Ik hoorde redacteurs en marketeers en pr-schaduw en fluistertoon met elkaar praten over acquisities, marketingplannen, contractuele verplichtingen, boekentours... het herverdelen van het geld van het ene boekenbudget naar het andere.

Die dingen van het uitgeversvak waarover verder niemand sprak.

Het uitgeversvak was ongelooflijk romantisch, totdat je er zelf *middenin* zat. Dan was het weinig anders dan de zoveelste zakelijke hel.

Ik passeerde een paar redactie-assistenten in vierkante cabines, waar de manuscripten zo ongeveer tot aan de bovenste rand van hun halve muren waren opgestapeld. Uitgeput zaten ze aan hun lunch van wortels met hummus te knabbelen. De salades die Erin had besteld waren overduidelijk niet voor hen bestemd. Niet dat redactie-assistenten genoeg verdienden om elke dag buiten de deur te kunnen eten. De kantoren waren op alle mogelijke manieren hiërarchisch ingericht en hoe verder je in de gang kwam, hoe hoger het salaris. Aan het einde van de gang aangekomen, herkende ik het kantoor bijna niet. Weg waren alle bloemenkransen die als geluksbrengers aan de deur hadden gehangen en de stickers op de matglazen wanden, met teksten als PROBEER NIET, DOE! en ROMANTIEK IS NIET DOOD!

Heel even dacht ik dat ik de verkeerde hoek om was geslagen, totdat ik de stagiaire in het naastgelegen hokje herkende, die met een haast gekwelde razernij en vechtend tegen de tranen RE's – recensie-exemplaren, wat normaal gesproken nogal smoezelige paperbackjes waren – in enveloppen zat te proppen.

Mijn nieuwe redacteur had uitgebreid de tijd genomen om de stickers los te peuteren en de geluksbloemenkransen in de prullenbak te smijten. Ik wist alleen niet of dat een goed teken was of juist een slecht teken.

Tegen het einde van haar dienstverband bij Falcon House hadden Tabitha Margraves en ik vaker wel dan niet met elkaar overhoop gelegen. 'Romantiek *gelooft* in een goede afloop. Zeg dat maar tegen *Ann*,' zei ze dan, terwijl ze haar tong in haar wang boorde, want uiteindelijk was ik Ann.

'Nou, *Ann* niet meer,' wierp ik dan tegen en toen ze uiteindelijk haar ontslag had ingediend en zich na haar pensioen in Florida had teruggetrokken, wist ik bijna zeker dat we elkaars ondergang aan het beramen waren. Zij geloofde op de een of andere manier nog altijd in de liefde. Onvoorstelbaar.

En ik kon dwars door haar leugen heen kijken.

Liefde was vijftig jaar lang een ander om je heen verdragen, zodat er straks iemand was die jou kon begraven wanneer je doodging. En ik kon het weten: mijn familie deed zaken in de dood.

Tabitha noemde me onbeschoft toen ik haar dat vertelde.

Ik zei dat ik realistisch was.

Dat was iets anders.

Ik ging in een van de twee stoelen die buiten het kantoor stonden zitten, met de cactus op schoot, en scrollde door mijn Instagram-feed. Mijn jongste zusje had een foto gepost van haar en de burge-meester van mijn geboortestad – een golden retriever – en ik voelde ineens een golf van heimwee door me heen trekken. Naar het weer, het uitvaartcentrum, mijn moeders geweldige gebraden kip.

Ik vroeg me af wat ze vanavond zou gaan koken.

Ik was zo in gedachten verzonken dat ik de deur van het kantoortje niet hoorde opengaan, totdat een duidelijke mannenstem zei: ‘Sorry voor het wachten, kom alstublieft binnen.’

Ik sprong verrast op. Zat ik bij het verkeerde kantoor? Ik controleerde de hokjes – de bruinharige overwerkte stagiaire die RE’s in een envelop propte zat links, de hr-directeur die al smakkend een salade at zat rechts – nee, dit was zonder twijfel het juiste kantoor.

De man schraapte ongeduldig zijn keel.

Ik omhelsde de cactus zo stevig dat ik de pot onder mijn armen hoorde kraken en stapte het kantoortje binnen.

En bleef als aan de grond genageld staan.

De man in kwestie zat in de leren stoel die vijfendertig jaar lang (langer dan hij überhaupt leefde, gokte ik) door Tabitha Margraves was bewoond. Het bureau, ooit volgestapeld met porseleinen snuiterijen en foto’s van haar hond, was leeg en opgeruimd en alles lag in nette stapeltjes naast elkaar. Het bureau was een bijna perfecte afspiegeling van de man die erachter zat: net iets te gepolijst, in zijn kraakheldere witte overhemd dat om zijn brede schouders spande en waarvan hij de mouwen tot aan de ellebogen had opgerold om zijn nogal intimiderende sexy onderarmen te onthullen. Zijn zwarte